

ISAAC ASIMOV
PRAF DE STELE

SF MASTERS

ISAAC ASIMOV

IMPERIUL

II

Praf de stele

Traducere din limba engleză
de Antuza Genescu

PALADIN

Capitolul 1

ZUMZETUL DIN DORMITOR

În dormitor se auzi un zumzet discret, ca și cum încăperea ar fi murmurat doar pentru sine – un sunet slab și neregulat, totuși inconfundabil și înspăimântător.

Dar nu murmurul acela îl trezi pe Biron Farrill, smulgându-l dintr-un somn greu, deloc odihnitor. Tânărul clătină din cap agitat într-o parte și-n alta, împotrivindu-se inutil zumzetului care venea periodic dinspre măsuță.

Întinse neîndemânatic un braț, fără să deschidă ochii, și apăsă un buton.

— Alo?

Din receptor răbufni imediat un sunet aspru și puternic, dar Biron nu avu puterea necesară să reducă volumul:

— Pot vorbi cu Biron Farrill?

Deschise ochii în întunericul dens. Deveni conștient de senzația de uscăciune din gură și de mirosul slab care persista în cameră.

— Eu sunt. Cu cine vorbesc?

Vocea reveni, ca și când nu l-ar fi auzit, mai tensionată și mai răsunătoare în noapte:

— E cineva acolo? Vreau să vorbesc cu Biron Farrill.

Biron se propti în cot și se holbă la videofon. Apăsă butonul de vizionare și ecranul mic prinse viață.

— Aici sunt, zise el, recunoscând trăsăturile fine, oarecum strâmbe, ale lui Sander Jonti. Sună-mă dimineață, Jonti.

Vru să oprească aparatul, când Jonti spuse:

— Alo! Alo! E cineva acolo? E clădirea Universității, camera 526? Alo!

Biron își dădu seama dintr-odată că beculețul care ar fi trebuit să indice funcționarea circuitului de transmisie nu era aprins. Înjură în barbă și apă-să comutatorul. Beculețul tot nu se aprinse. În cli-pa aceea, Jonti renunță și figura lui dispăru de pe ecranul care deveni un pătrat luminos, dar gol.

Biron îl stinse. Se ghemui, aducându-și umerii în față, și vru să-și vâre iar nasul în pernă. Era iritat. Înainte de toate, nimeni nu avea dreptul să strige la el în toiul nopții. Aruncă o privire la cifrele luminoase de la căpătâiul patului. Trei și un sfert. De-abia peste patru ore aveau să se aprindă luminile în clădire.

Pe lângă asta, nu-i convenea să fie obligat să se trezească în bezna totală din cameră. În ciuda celor patru ani petrecuți acolo, tot nu se învățase cu obiceiul pământenilor de a construi clădiri din beton armat, scunde, solide și fără ferestre. Era o tradiție veche de o mie de ani, de pe vremea când împotriva primitivei bombe nucleare încă nu fuseseră folosite câmpuri de forță defensive.

Dar tradiția aparținea trecutului. Războiul nuclear zguduise Pământul din temelii. Cea mai mare parte a planetei devenise radioactivă și inutilizabilă. Nu mai era nimic de pierdut, însă arhitectura oglindea încă vechile temeri, așa că, atunci când Biron se trezi, se pomeni înconjurat de beznă.

Se propti din nou într-un cot. Ciudat. Așteptă câteva clipe. Nu murmurul funest al dormitorului

îl puse pe gânduri, ci un lucru poate mai greu sesizabil și, cu siguranță, mult mai puțin periculos.

Tânjea după mișcarea blândă a aerului, pe care toți o luau drept ceva de la sine înțeles, după unda aceea de reîmprospătare perpetuă. Încercă să înghită normal și nu reuși. Atmosfera deveni apăsătoare chiar în momentul când își dădu seama de cele întâmplate. Sistemul de ventilație se oprise, și-acum chiar avea de făcut o plângere. Nici măcar nu mai putea folosi videofonul ca să raporteze defecțiunea.

Încercă din nou aparatul, ca să fie sigur. Pătratul albicios se trezi la viață și aruncă un luciul fin, sidefiu pe pat. Primea date, dar nu emitea. Mă rog, nu mai conta. Tot n-ar fi putut face nimic până la ziuă.

Căscă și bâjbâi după papuci, frecându-se la ochi cu podul palmei. Fără ventilație, așadar! De-asta mirosea așa ciudat în cameră. Se încruntă și adulmecă aerul de două-trei ori. Nimic. Mirosul îi era familiar, dar nu-l putea identifica.

Merse la baie și duse mâna automat la comutator, deși nu avea neapărat nevoie de lumină ca să bea un pahar cu apă. Apăsă pe el, dar degeaba. Încercă de mai multe ori, nervos. Chiar *nimic* nu funcționa? Ridică din umeri, bău pe întuneric și se simți ceva mai bine. Căscă, îndreptându-se către dormitor, unde apăsă și comutatorul principal. Nu se aprinse nicio lumină.

Se așeză pe pat, își puse palmele late pe mușchii tari ai coapselor și căzu pe gânduri. În mod normal, o asemenea situație ar impune o discuție aprinsă cu personalul. Nimeni nu se aștepta să fie servit ca la hotel într-un cămin studentesc, dar – pe tot

Cosmosul! – trebuiau respectate niște standarde minime de eficiență. Nu că asta ar fi fost foarte important acum. Mai avea puțin până la absolvire și se termina totul. În trei zile urma să-și ia la revedere de la cameră și de la Universitatea Pământului; de la Pământ, de fapt.

Ar putea, totuși, să reclame defecțiunea fără să facă niciun comentariu. Putea ieși din cameră ca să folosească videofonul din hol. I s-ar aduce o lampă cu baterii sau i s-ar improviza chiar un ventilator, ca să nu-l mai trezească din somn senzația de sufocare psihosomatică. Dacă nu, ducă-se toți în hăurile Cosmosului! Încă două nopți și gata.

La lumina videofonului nefuncțional, găsi o pereche de pantaloni scurți. Îmbracă și un pulover sport, hotărând că atât era suficient pentru ce-avea de gând. Își păstră papucii. Datorită pereților groși, izolați fonic, nu risca să trezească pe nimeni nici dacă străbătea coridorul în pantofi cu crampoane, așa că nu avea motiv să se schimbe.

Merse la ușă și trase de mâner. Acesta coborî încet, iar el auzi declicul care-l anunță că fusese activat mecanismul de deschidere. Numai că ușa nu se deschise. Și, cu toate că-și încordă zdravăn bicepșii, nu reuși s-o urnească.

Se îndepărtă de ea. Ce penibil! Oare să se fi produs o pană de curent generalizată? Imposibil. Ceașul mergea. Videofonul primea date.

Stai puțin! S-ar putea să fie mâna băieților, afurisiții de ei! N-ar fi prima oară. Era o copilărie, bineînțeles, dar făcuse și el farse altora. Nu i-ar fi fost greu deloc vreunui amic de-al lui să i se furișeze în cameră la lumina zilei și să-i „aranjeze” echipamentul. Dar, nu, nu asta era cauza, sistemul de ventilație și iluminatul funcționau când se culcase.

Ei, atunci înseamnă că s-a petrecut ceva peste noapte. Coridorul era o structură veche, perimată. Nu trebuia să fii un geniu în inginerie ca să umbli la circuitele de iluminat și ventilație. Nici ca să blochezi ușa. Iar acum băieții așteptau dimineața, ca să vadă ce se întâmplă când nea Biron constată că nu poate ieși din cameră. Probabil că aveau să-i dea drumul pe la prânz, râzând cu gura până la urechi.

„Ha, ha, ha“, mormăi el, înverșunat. Foarte bine, dacă așa vor ei, așa să fie. Dar va trebui să ia și el măsuri, să întoarcă roata într-un fel.

Se răsuci și lovi cu piciorul un obiect care alunecă pe podea cu zgomot metalic. Îi desluși cu greu umbra rostogolindu-se în lumina slabă a videofonului. Verifică sub pat, descriind cu brațul un semicerc larg pe podea. Recuperează obiectul și-l ridică în lumină. (Nu erau chiar așa de inteligenți băieții. Ar fi trebuit să-i scoată complet din funcție videofonul, nu să-i anuleze doar circuitul de transmisie.)

Descoperi că ține în mână un cilindru mic, găurit în partea de sus. Îl duse la nas. Găsise cauza mirosului din cameră. Hipnit. Păi, bineînțeles, băieții fuseseră nevoiți să-l adoarmă, nu cumva să se trezească în timp ce ei își făceau de lucru pe la circuite.

Biron reuși să reconstituie faptele pas cu pas. Ușa fusese forțată cu un șperaclu, lucru ușor de făcut, dar și periculos, pentru că l-ar fi putut trezi din somn. Poate că umblaseră la ea în timpul zilei, cine știe, ca să pară numai că se închide, dar în realitate să rămână deschisă. Nu o verificase. În orice caz, odată deschisă, cineva îi vârâse tubul cu hipnit în cameră, apoi o încuiase la loc. Anestezicul

se răspândise treptat, concentrația lui crescând până la unu la zece mii, suficient cât să-l adoarmă buștean. Pe urmă, băieții au intrat la el – mascați, evident. Of, pe tot Cosmosul! O batistă udă la gură i-ar fi ferit de hipnit preț de cincisprezece minute. Mai mult nici nu le-ar fi trebuit.

Așa se explica și defectarea sistemului de ventilație. Trebuia oprit, ca să nu se disperseze hipnitul prea repede. De fapt, cu el ar fi trebuit să înceapă. Videofonul eliminat îl oprea pe Biron să ceară ajutor, ușa blocată pe dinafară nu-i permitea să iasă din cameră, iar absența luminii îl panica. Drăguți foc, băieții ăștia!

Biron puffni. De ochii lumii, nu se făcea să se arate prea afectat de povestea asta. Era o farsă, atâta tot. În clipa aceea, însă, i-ar fi plăcut să dărâme ușa și să termine odată cu toată tărășenia asta. Mușchii bine antrenați ai torsului i se încordară, însă ar fi fost zadarnic să forțeze ușa. Fusesse construită ca să reziste exploziilor nucleare. *La naiba* cu tradiția!

Trebuia, totuși, să găsească o cale de ieșire. Nu-i putea lăsa pe băieți să scape așa ușor. Mai întâi, avea nevoie de lumină, de lumină reală, nu de pâlpăitul vag al videofonului. Nicio problemă. Păstra o lanternă cu baterii în dulapul de haine.

Pipăind încuietoearea dulapului se întrebă, preț de-o clipă, dacă nu cumva umblaseră și la ea. Dar ușa se deschise imediat și se retrase culisând în locașul ei din perete. Biron dădu din cap, înțelegând situația. Era logic. Băieții nu avuseseră motiv să defecteze încuietoearea dulapului și nici timp prea mult la dispoziție.

În momentul acela îngrozitor, cu lanterna în mână, în timp ce se răsucea cu spatele la dulap, i

se prăbuși întreaga teorie. Înțepeni cu abdomenul crispat de încordare și-și ținu respirația, ascultând.

Pentru prima oară de când se trezise, auzi zumzetul – dialogul acela tainic și neregulat, întrerupt de chicote, pe care dormitorul îl purta cu sine în-suși – și îl identifică imediat.

Ar fi fost imposibil să nu-l recunoască. Era „horcăitul Pământului muribund”, sunetul inventat cu o mie de ani înainte.

Mai precis, era ticăitul emis de un contor de radiații care număra particulele încărcate și razele gama pe care le detecta, iar pulsurile electronice discrete se topeau într-un murmur grav. Era sune-tul scos de un contor care ținea socoteala singuru-lui lucru pe care îl putea număra – moartea!

* * *

Încetșor, pe vârful picioarelor, Biron se dădu înapoi. De la aproximativ doi metri, îndreptă fasciculul alb al lanternei spre interiorul dulapului. Contorul era acolo, în colțul cel mai îndepărtat, dar faptul că-l vedea nu-l ajuta cu nimic.

Îl ținea acolo din anul întâi de facultate. Majoritatea bobocilor din Lumile Exterioare își cumpărau unul chiar din prima săptămână petrecută pe Pământ. Pe vremea aceea, erau cu toții foarte conștienți de radioactivitatea planetei și simțeau nevoia să se protejeze. De obicei, revindeau contoarele celor din generația următoare de boboci, însă Biron nu renunțase niciodată la al său. Acum era recunoscător că n-o făcuse.

Se răsuci spre biroul pe care-și punea de obicei ceasul de mână când dormea. Îl văzu acolo. Îi tremură puțin mâna când îl ridică în lumina lanternei.